

„Víte, kluci,“ váhavě se ujala slova Dana, „my bychom chtěly miminko... tedy já... On je to dost delikátní problém pro lesbický pár, protože...“

„...semeno prostě nevyprodukuje, i kdybyste se zbláznit měly,“ doplnil ji Leoš suše.

„Ano,“ navázala Dana. „U nás nedostatek...“

„...u nás přebytek,“ vydechl Marek.

Proti své vůli se musela Milena usmát.

„No vida, jak se hezky doplňujete... Jestli to tak půjde dál, za chvíli kojíme.“

Marek zavrtěl hlavou.

„Cesta je dlouhá a mám vo-vo-vobavu, že s překážkami...“

„Tak pokračuj, Dano,“ vybídl ji Leoš zamyšleně.

„Přemýšlely jsme, jak to udělat,“ pokračovala Dana, „ale je to strašně složité. Umělé oplodnění je ze zákona vyhrazeno jen heteropárům... Muž se musí přihlásit k otcovství a pak je tam další množství překážek... Někdo to zase zkouší s injekční stříkačkou, ale pokud víme, výsledky jsou špatné.“

„To byste musely mít tu velkou insemi-na-nační... jako je na krávy,“ podotkl Marek zamyšleně.

„Jo – a do ní semeno od bejka, že?“ namítl skepticky Leoš. „Anebo rotu nadřezaných vojáků. Protože normální chlap by v tý stříkačce leda pocíтал stěny...“

Dana si povzdechla.

„Zkrátka... asi to musí být s mužem...“

„A vzpomněly jste si na nás...,“ řekl Marek spokojeně. Nikdy o svém mužství nezapochoyboval ani na vteřinu.

„Hledáme muže, který by neuplatňoval na dítě žádné nároky,“ vmísila se do hovoru Milena. „Který by splnil oplodňovací akt a zmizel z našeho života, což se dá u gayů předpokládat.“

„Tak to může být jedině von,“ ukázal Marek rychle na Leoše, který jen udiveně vykulil oči. Popravdě, překvapil tím i obě ženy. „Protože pro tyhle účely je dostatečně lehkomyšlný a děti jsou mu u-u-ukradený,“ dodal s lehkou příměsí hořkosti v hlase.

„A ty?“ zeptala se Dana.

„Já...“ hlas se mu zachvěl, „já chci dítě... a moc... ale svoje...“

U stolu se rozhostilo ticho. Přerušil ho až Leoš.

„Zdá se, že funkce plemenného bejka tu připadla na mě,“ odkašlal si a podíval se na Danu. „Můžeš mi říct, jak to máš vymyšleno technicky?“

„No... museli bychom oba jít na testy, abychom měli záruku, že jsme zdraví. A pak... bys párkrát přišel, až bych měla ovulaci... a oplodnil bys mě...“

„A pak bys řekla dík, čau a padej,“ řekl zamyšleně Leoš.

„Hele, pořád bys na tom byl líp než sameček kudlanky nábožné,“ pokusila se situaci odlehčit Milena, ale nikdo se nezasmál.

Leoš se podíval na Marka.

„A co ty na to?“

„Hodně štěstí...“ řekl Marek příškrčeným hlasem a Leošovi to v hlavě sepnulo. Kluk, kterého miluje, touží po roli otce a teď se bude dívat, jak se naopak stane otcem on, který na to nikdy ani nepomyslel.

„No, holky, já myslím, že z mé strany by tomu nic v cestě nestálo,“ řekl pomalu a ženy se na sebe podívaly s ulehčením, „má to jen jednu podmínku.“

Ulehčení v tvářích žen vystřídala ostražitost.

„A sice?“ zeptala se Milena.

„Reciprocitu.“

„Počkej... co tím míníš?“ zmateně se zeptala Dana, zatímco její družka zpozorněla.

„Že tady Milena dá dítě Markovi.“

„NIKDY!“

Výkřik Mileny roztal vzduch jako švihnutí kordem. Kolem stolu se rozhostilo ticho. Po delší době Milena vycítila, že očekávají obširnější vysvětlení.

„Já jsem si otázku mateřství vyřešila už dávno,“ řekla tiše. „Nebyla bych dobrou matkou, nechci rodit a nechci žádné dítě, které by jednou... stejně bylo se mnou nešťastné.“

„Nemusela bys být matkou,“ řekl Marek, „my bysme mu vy-vy-vytvořili šťastnou rodinu...“

„NE!“

Leoš cítil, že by ke své podmínce měl připojit širší vysvětlení.

„Abyste si nemyslely,“ řekl trochu rozpačitě, „to není žádný šprajc ode mě... Ale zřejmě se v obou našich vztazích současně vyskytly takový... narušitelský tendence, když na naše partnery,“ obrátil se k Mileně, „seslala příroda rodičovský pud... Tady Marek mi o tom bájí už přes rok. Stejně jako vy i my hledáme cestu, jak se dostat k mimču. Jeho.“ Ukázal na Marka.

Dana se dívala na rozrušenou Milenu, pak na oba muže a snažila se v obličejích vyloudit co nejpříjemnější výraz.

„Tak nic, kluci... k tomuhle dobrodružství by museli být čtyři... Jste hodní, že jste přišli... My jsme teprve na začátku... Ono to asi opravdu bude dost svízelné...“

„Hele, holky, takhle se nerozejdeme,“ vmísil se do hovoru rozhodně Leoš. „Dejme si týden na rozmyšlenou a za týden se tu sejdeme znovu.“

„Za týden se nic nezmění,“ řekla Milena ledově.

„Třeba jo. Minimálně jak vy, tak my to doma důkladně probereme. A třeba nás napadne, jak dál, ne?“

„Já ti tak děkuju,“ šeptal Marek dojatě příteli, když se ocitli venku a šli po nábřeží Vltavy do Podolí, „jaks na mě myslel s tím dítětem...“

„Hele, nedojímej se moc... Když jsem zjistil, že mám poprvé v životě souložít s ženskou, popadla mě taková hrůza, že mozek hned vymyslel sebeobranu.“

„Já stejně vím, že kecáš,“ zasmál se Marek.

„To víš, že kecám... Ta hrůza mě začíná jímat až teď. Co když se to ještě zvrtně? A já blb to sám navrhnu!“

Marek ho chytil kolem ramen, i když jindy si oba dávali pozor, aby na veřejnosti své city neprojevovali.

„Já vím, že bys to zvládnul,“ zašeptal mu do ucha a olíznul mu ho jazykem, „seš silnej bejk, kterej toho už vo-vo-vobskákal...“

„To jo... ale v zápase s jiným bejkem,“ odpověděl zamyšleně druh. „Jak by dopadlo připuštění ke krávkě, to opravdu nevím...“

Milena měla pravdu a do týdne se skutečně nic nezměnilo. Ale rozešli se přátelsky.

„Nechci ti brát iluze,“ řekl doma Leoš Markovi, „ale i když ty holky zatím nespěly, začínám mít pocit, že to pořád budou mít snazší se získáním semene než my s vajíčkem. Protože mužský odstříkne s radostí, kdežto přemluvit ženskou, aby se devět měsíců vláčela s balvanem v břiše...“

„...a pak ho v bolestech vy-vy-vypudila...“ pokračoval Marek temně.

„...a řekla: prima, tady ho máte, užijte si ho ve zdraví, já odcházím do ztracena...“

„...tak nevím, co bysme takový ženský za to museli slíbit,“ povzdechl si Marek.

Jejich situace se začínala jevit beznadějně.

Když se člověk plácá v nesnázích, málokdy se objeví spásná ruka, která ho z nich vytáhne. Spíš musí počítat s tím, že mu na hlavu vylije další splašky. Protože nepřijemnosti mají tendenci se řetězit.

Honzovi se podařilo vniknout do kanceláře, když v ní byl Marek sám, a tak se mohli bavit bez obalu. Přisedl si ke stolu a slavnostně předal kolegovi obálku.

„A byl bych rád, kdyby sis v sobotu za dva týdny nic neplánoval...“ počkal, až Marek vyndá z obálky svatební oznámení, „protože seš můj svědek!“

Kváša očekával nadšený souhlas svého kumpána, ale jeho dosavadní zadumaný výraz tváře se nezměnil. Jen přes něj přelétl další stín. Po chvíli mlčení se Marek vzpamatoval.

„Podívej,“ řekl těžce, „seš můj základní ka-ka-kamarád a dobře víš, že bych za tebe...“

„...dal ruku do vohně, vole,“ doplnil Kváša nervózně, protože na obzoru se začínaly rýsovat potíže. „To tvoje pořekadlo už znám. Ale to po tobě nechci. Naopak, chci po tobě radostnou, veselou funkci, která je odjakživa rezervovaná pro nejlepšího ženichova kamaráda... aby všichni věděli.“

Marek nešťastně zavrtěl hlavou.

„Chceš po mně to nejtěžší... Nemůžu ti jít za svědka... nemůžu jít na svatbu vůbec. Na žádnou!“

„PROČ?!“ zařval Honza, až sebou Marek trhnul.

„Protože... protože bych to ne-ne-nervově nezvládl... Protože bych ji celou prořval...“

Honza zuřivě zakoulel očima.

„Hele, ty nepatříš k těm zženštilejm buznám, který krotěj zadkem a lakujou si nehty. Ty seš chlap jak poleno. A takový na svatbě neřvou, alébrž se s ženichem ožerou, aby mu zkazili svatební noc. TAK PROČ?!“

Marek si zhluboka povzdechl.

„Měli sme s Leošem v červenci obřad, kterému si bu-bu-buzeranti můžou pro sebe říkat svatba. Strašně jsem si přál, aby byl veselej a aby při něm byli všichni lidi, který máme voba rádi – i ty, jako můj svědek. Z různých po-po-po-dělanejch důvodů to nebylo možný. Bylo to... Nakonec to bylo takový... tristní. Do-do-dodneska sem to nevydejchal. A nevydejchám to nikdy. Tak mě, prosím tě, nemuč!“

Po celou dobu srdceryvného vyprávění v Honzovi narůstal vztek. A když Marek skončil, byl ve stavu, kdy by ho nejradši roztrhal na kousky. *Jen klid*, nařizoval si v duchu, *počítej do deseti, nesmíš ho zabít, chceš ho za svědka...* A tak, když Marek skončil, promluvil celkem klidně.

„Poslouchej, ty tragéde,“ řekl mu důrazně, „tohle ti nežeru. Dobrá, chápu tě, že to nedopadlo podle tvejch představ. Ale to přece neznamená, že budeš celej život zhrzenej! Takovejch věcí ti nedopadne víc. A pokaždý se potáhneš černým flórem? A budeš se v sobě rejt? Tak přestaň střechkovat a řekni ano!“

„Ne. Nezlob se, nejde to.“

Honza zase chvíli počítal, než promluvil.

„Podívej... tahle svatba je tvoje dílo. Bez tebe... bez tvý čarodějnice bych se k žádný nedokopal... takže... bez tebe bejt nemůže... Kurva, tak si dáš pár frťanů na kuráž a bude to!“ zvolal nakonec. „Seš chlap!“

„Nezlob se... nejde to,“ řekl Marek tiše a díval se jinam.

Honzovi se zúžily oči.

„Je to tvý poslední slovo?“ zeptal se ledově.

„A-ano.“

Honza se mlčky zvedl, uklidil židli a vydal se ke dveřím. U nich se naposledy otočil.

„Jdu oznámit Haní, ať zruší všechny přípravy na svatbu. Protože bez tebe žádná nebude. A poděkovat že může tobě.“ A práskl za sebou dveřmi.

Marek sepnul ruce na stole a vrhnul ztrápený pohled k oblakům.

„Bože na nebesích, proč mě pořád mučíš?“ úpěl tiše. „Vždyť přece nikomu neu-ubližuju, snažím se páchat dobro, třídím vodpad... i na sbírku Kuřeti v tisni jsem přispěl... TAK PROČ MÁM ZASE DRŽKU V SRAČKÁCH?“

Během pěti minut seděla u jeho stolu Haní.

„Podívej, chlapče,“ řekla mu klidně, „já nevím, jaké tajné bratrstvo jste spolu uzavřeli, že se ten blbec bez tebe neožení... a pátrat po tom nebudu. Prý se to mezi muži stává. Já ti k tomu povím svoje. Když se Honzik vytasil se svatbou, tak jsem dlouho přemýšlela, jestli do toho chci jít. Důvěrně ti říkám, že jsem se rozhodovala *hodně* dlouho. Ty ho znáš líp než já, tak ti nic vysvětlovat nemusím. Naštěstí pro něho se za něj postupně začaly přimlouvat mé kamarádky, s kterými jsem trávila ten večer: Tequila... pak Margarita... Piña Colada... Cuba Libre... A pořád ty vážky nepadaly v jeho prospěch. Ale my nepolevily... až to nakonec zlomila Bloody Mary. Takže ti tady slavnostně prohlašuju, že jestli TY tu svatbu zničíš, tak už v budoucnosti žádná nebude. Tobě zůstane Honzik na hrbu, protože já si najdu hezčího, bohatšího a výkonnějšího! Já na to mám!“

Marek se pod nápořem faktů postupně hroutil.

„Haní, ty mrcho proradná, to je po-po-podpásovka!“ zavyl jako raněné zvíře. „Ty mě kopeš do slabin!“

Potenciální nevěsta zbledla.

„To nevíš, co říkáš!“ zvolala zuřivě a vymrštila se ze židle. „Do těch tě kopnu za chvíli, jestli okamžitě neslíbíš, že mu půjdeš za svědka! Pak teprv poznáš, co umím!“

„Haní...“

„Postav se, zbabělče!“ zařvala ekoložka náhle a zblblý Marek ji poslechl. Jen si oběma dlaněmi chránil přirození jako fotbalisti při přímém kopu na bránu. I když by jeho bolest byla jen poloviční... „Tak půjdeš mu za svědka? Ano, či ne?“ vyštěkla a z očí jí litaly plameny.

„A-ano...“ zašeptal Marek zničeně.

„No vidíš,“ oddechla si Haní, „já věděla, že dostaneš rozum. Mužský...“, zamumlala pohrdlivě, „ani nedokáže obstatat svědka. Bože, co mě v tomhle manželství čeká...“

A odešla jako královna.

Začátek září roku 2006 byl teplý a prosluněný. A protože se vdávala ekoložka, bylo nad slunce jasnější, že se svatba uskuteční v přírodě. Ideálním místem, ke všemu přímo ve městě, se ukázal být přírodní park Podviní ve Vysočanech, lemovaný potokem Rokytkou. Je v něm amfiteátr připomínající keltské hradiště, jemuž vévodí mohutný kmen dubu obrácený kořeny k nebi, prolézačky pro děti i ohraničené hřiště pro hrátky psů s jejich páníčky a paničkami. Nic z toho však nebylo určeno pro satební obřad. Ten se odehrával v parku mezi staletými stromy na břehu romantického jezírka za šumění malého vodopádu.

Svatebčané dorazili do parku krátce před polednem a ženich se začal shánět po svědkovi. Vzbudil ho telefonem ráno, předal mu instrukce a od té doby o něm nevěděl – měl jiné starosti. Proběhl několik cestiček, až Marka objevil u Keltů, chrápajícího na trůnu z dubových kmenů. Na zemi pod pravou rukou ležela téměř prázdná placatice se zbytky průzračné tekutiny. Začal jím třást a plácal ho přes tváře tak dlouho, až ho vzbudil. Marek zamrkal poděšeně očima.

„Co... co,“ vyrážel ze sebe, „co se děje?“

„Vzbuď se, troubo... Svatba se děje!“

Marek se malátně pokusil vstát, ale zřítel se zpět.

„Ježišmarjá,“ zaúpěl Honza a pomáhal mu na nohy, „ty ses ožral...“

Marek mu zamával prstem před obličejem.

„Řeks mi, že si mám dát... pár fr-t'a-nů...“

„Pár jsou dva, ty dobytku,“ nadával Honza, „a ne láhev!“

„Když já jsem če-kal a če-kal... a vy jste ne-šli a ne-šli...“

Marek zkušebně pustil svědka z rukou. Ten se nebezpečně zakymácel, ale ustál to. Šťastně se usmál – na rozdíl od ženicha.

„Kolikš toho vychlastal, ty prase?“ zuřil Kváša.

„Ma-lin-ko,“ mávl rukou svědek. „Za ma-ma-maminku, za tatínka, za tchyni...“, zaváhal a nejistě se podíval na přítele, „za tchána... za Leoše...“

„Já tě zabiju,“ drtil v ústech Honza, „já tě zabiju... Ale až potom,“ rozhodl se. „Nejdřív tě vyměním!“

„A to se ti nepo-podaří!“ vzbopil se náhle Marek vítězoslavně. „Už jsem dal vo-vo-vobčanku... ma-tri-kář-ce!“

„Dobrá,“ snažil se Honza rychle uspořádat myšlenky, „nejdřív sehnat chlapa s vobčankou... potom matrikářku... A na tebe seru!“

„A tu ne-ne-neseženeš! Tu ma-ma-ma-ma...“

„Jak to?“

Marek si ho přitáhl za klopy od saka.

„Schovala se před tebou... do křoví... A já ti ne-ne-neřeknu, do kterýho... Vona se tě totiž... bojí!“ zašeptal mu důvěrně do ucha.

Máš, cos chtěl, blbě. Dobře... s ožralou pomalu. Honza se snažil koncentrovat na kroky, které bylo třeba učinit k záchraně situace.

„Tak jo... Chtěl jsem svědka, mám svědka. Dobře mi tak. Hele, teď pudeme spolu pomalu po pěšině do parku. Zhluboka dejchej... nosem dovnitř... hubou ven... ták, hodnej... pomalu dojdem támhle k rybníku...“

Marek se zastavil.

„K rybníku ne!“ vyjekl zoufale. „Ty mě chceš u-u-utopit! Já jsem tě zklamal...“

Honza si ho postavil proti sobě a přidržoval ho za sako, aby mu neupadl. *Nic bych teď neudělal s větší rozkoší, ty debile, kreténe, vychlastanej mozku...*

„Klíííd, Marečku... nejlepší kámoši se netopěj... Podívej... vodky užš měl dost... a proto teď potřebuješ vodu... na obličej, víš? Abys trochu vystřízlivěl, víš?“

„Tys mi řek Ma-ma-marečku,“ dojatě potáhl nosem svědek, „to už můžu umřít. Klid-ně si mě třeba utop...“

Chladivá voda Markovi trochu pomohla. Vynervovaný ženich ho dovlékl mezi svatebčany a opřel ho o nejbližší strom. Pak dorazil k nevěstě v bílém.

„Prosím tě, kde jste,“ přivítala ho našťavaně, „čeká se jen na vás. To jste zase museli spolu nasávat, co? Kamarádi...“

Její nastávající si pomyslel, že dnes by s gustem utopil víc lidí, ale nahlas neřekl ani slovo. Matrikářka dávala dohromady malý průvod, což Honza sledoval s obavou. Ale Marek zvládl manipulaci se svým tělem a bez nehody přistál po boku svědkyně nevěsty. Tou byla mladá žena v kostýmku a s brýlemi na očích – spolužačka Haní, která ale nyní zastávala důležitý post v instituci schvalující projekty, jež tito tři – a další desítky jejich kolegů ve firmě – tvořili. Zákonitě osoba všemi hýčkaná.

„Hele,“ vykulil na ni oči Marek. „Která ty seš?“

„Já jsem Jindřiška Spurná,“ špitla žena.

„Ty seš spurná?“ podivil se Marek upřímně. „To já jsem taky... ale říkají mi Marek.“

Než stačila svědkyně zareagovat, průvod se pohnul. Nešli daleko, jenom na smůlu kousek cesty po úzké hrázi rybníčka. Marek se soustředil na chůzi, když ale na pravoboku uzřel vodu, strašně se vylekal a ztratil rovnováhu.

„Je-je-ježíši, voda!“ vykřikl zděšeně a vrhnul se na svědkyni. „Drž mě, Spurná!“

Dívka měla v sobě zakódováno, že když se na ni sápe cizí chlap, má ho odrazit. A to učinila. Nepočítala ovšem s tím, že vyděšený Marek se jí drží jako klíště, a tak zahučeli do vody oba. Průvod se zastavil a užaslí účastníci

pozorovali nezvyklé divadlo s dvěma slavnostně oděnými postavami, cachtajícími se ve vodě. V rybníku bylo vody po kolena, a tak se rozzuřená svědkyně postavila na nohy rychle a několik ochotných rukou jí pomohlo dostat se na cestu. Dokonce ani neztratila boty. Marek zatím ležel na zádech v chladné vodě, na hladině se vznášely nafouknuté nohavice kalhot a rukávy saka a nad hladinu mu koukala rozpačitá hlava.

Nevěsta se vrhla ždímat svědkyni a rozzuřený ženich se rozeběhl na břeh rybníka.

„Polez ven, debile!“ řval a už si před diváky nebral servítky. „Ty ses prostě rozhod nám tu svatbu zničit stůj co stůj...“

Marek se pomalu postavil, počkal až mu vyteče voda z rukávů a rozvážně se sunul k ruce, kterou mu ze břehu podával Honza. Když se jí chytil, přítel se naklonil a zlostně mu zasyčel do tváře: „Lituju dne, kdy jsem tě poznal... ty pí...“

Už první část sdělení se Marka silně dotkla. Něco tak podlého od nejlepšího kamaráda nečekal. Silně trhnul rukou, a než ženich stačil doříct to neuctivé oslovení, byl ve vodě taky. To už ovšem jeho nervová soustava nevydržela. Sotva se ocitl na nohou, vrhnul se na přítele se zřejmým úmyslem zbavit se ho jednou provždy. Což začalo být přihlížejícím jasné v okamžiku, kdy držel Markovu hlavu u dna a nad hladinou řval kletby nejtěžšího kalibru. Umlčela ho až dobře mířená rána drnem od nastávající manželky, která nechtěla mít ze svatby pohřeb.

„Vytáhni ho!“ křičela Haní. „Okamžitě ho vytáhni! Je to svědek!“

Bylo na čase, Markovi už docházel kyslík. Honza ho kašlajícího a plivajícího vodu vytáhl, postavil na nohy a třásl s ním, dokud se nevzpamatoval. Pohledem na lidskou trosku s vypoulenými očima se rozběsněný ženich částečně uklidnil. Marek se ho chytil rukama kolem krku a nevinné vykulené oči upřel do jeho.

„To je... svatba... jako... řemen,“ vydechl přerývaně.

Honza se díval do modrých studánek svého přítele, kterému drkotaly zuby a třásl se zimou. Sundal mu vodní trávu z ucha, podíval se na crčící vodu z jeho rukávů, pak ze svých, zabloudil pohledem na břeh, kde jeho budoucí žena křísila

svědkyni... a nakonec se vrátil k tváři svého druhá, který na něho čučel oddaným pohledem věrného psa. A v tu chvíli z něho veškerý stres spadl. *Že bych se na to nevykašlal*, pomyslel si rezignovaně, *no tak co... jsme mokří... a jede se dál*. Poplácal Marka po mokřích zádech.

„Díky tobě, kamaráde... díky tobě...“

Kousek od rybníku události se zájmem sledoval starosta s matrikářkou a mezi přihlížejícími plakala maminka Michálková.

„Já jsem Honzíkovi pořád říkala, že tohle není kamarád pro něj,“ vzlykala usedavě, „ale když von si nenechá říct...“

Dva vodní mužici se vyškřábali na cestu, průvod se znovu uspořádal a došel k úřednímu stolu. Po úvodních formalitách se starosta chopil papíru s projevem, ale když pohlédl na několik vodníků a zasmušilých tváří před sebou, zacukaly mu koutky úst a papír odložil.

„Milí snoubenci, vážení hosté,“ obrátil se k přítomným srdečně, „všichni jistě tušíte, o čem jsem chtěl hovořit..., leč nemůžu si vzít na svědomí, aby tři ze čtyř nejdůležitějších účastníků obřadu onemocněli z nastuzení. Na očích některých z vás vidím, jako by tato svatba byla katastrofa... (Rozhodně to neviděl na očích Markových a kupodivu ani ženichových.) Tak mi dovolte vám připomenout, že opak je pravdou. Jak už říkali naši moudří předci... špatný začátek, dobrý konec! A o to tu přeci jde! Aby váš svazek překonal všechny překážky, které vás, milí snoubenci, na dlouhé společné cestě životem čekají. A věřte mi, že ta dnešní, kterou jste právě společně překonali, je jen prkotina.“

Snoubenci si vyměnili prstýnky, políbili se, podepsali se matrikáře a čekali, až totéž učiní svědci. Zdálo se, že studená voda v rybníku Markovi prospěla – pouze však do okamžiku, kdy od listiny začal potichu volat na ženicha. Ten se odpoutal od manželky a přišel k němu.

„Hele, ty...,“ rozpačitě na něho pohlédl Marek, „jak se jmenuju?“

„Hůlka,“ řekl mu Honza laskavě. „A já jsem nákej Michálek. A věř mi, že já TVOJE jméno nezapomenu do smrti.“

Obřad skončil. Nevěsta vyslovila naléhavé přání, aby zbytek svatebního dne proběhl šťastně a vesele, čehož základní podmínkou je naložit ženichova svědka do taxíku, který ho odveze do dálky, ze které se už nevrátí. To jí však u manžela neprošlo, a dokonce se dočkala zrady tam, kde to nečekala.

„Ne, ne, moje zlatá,“ řekla jí Jindřiška Spurná pomstychtivě, „ten váš krasavec z toho tak lehko nevybruslí. Zničil mi kostým, dobrá... já mu na oplátku provětrám jeho kožich. Teď se zajedu převlíknout a odpoledne na něho vlítnu. Říkalas, že holku nemá. Tak bude vyhládej. S tak krásným chlapem jsem se ještě nemilovala...,“ a odkvačila k autu.

Novomanželé stáli proti sobě a zoufale si hleděli do očí. Až první promluvil Honza.

„Haní, láska moje,“ pohládl ji po tváři, „nebudem se vzrušovat jinýma... Je to náš den. Já vím, že tušíš další výbuch, ale...“ v očích mu blyškly potměšilé plamínky, „koneckonců nám to ten blbec zavařil a teď ho pánbůh potrestá.“

„Kdyby potrestal jeho,“ povzddechla si žena, „tak je to v pořádku. Jenže to zas odskáče Jindřiška... a pak já... a v důsledku naše firma.“

„Víš co? Necháme to na nich. Ovšem... o překvapení dnes asi nouze nebude.“ A při pomýšlení, co čeká jeho teploušského přítele, si začal vesele pohvizdovat.

Nevěsta odjela s příbuznými do penzionu, ve kterém byla hostina, aby je zabalila a pozdržela oběd, než se vrátí převlečená svědkyně a oba muži. V Podolí se Marek prosebně zadíval na Honzu.

„Hele, mě už snad bylo dost... Nech mě tady, já si tu v klidu u-u-umřu...“

„Naopak, milánku,“ opáčil přítel sladce. „Ty teď budeš napravovat, cos způsobil. Házet svědkyni do vody, to ti šlo... Tak teď si to u ní budeš žehlit, rozumíš? Už jsi dost vystřízlivěl, tak se od ní nehneš, jasný? A budeš jí dělat, co jí na očích uvidíš, jasný? A nezapomeň... dlužíš to i firmě!“

„No tak jo...“ zabručel Marek rozmrzele.

Při hostině se Marek Jindřišce rozpačitě omluvil, ale ta se už smála, že má aspoň veselou historku k vyprávění. Vpodvečer starší vyklidili pole a přišla mladá krev – přátelé a kolegové obou manželů. Atmosféra se uvolnila, nastoupila hudba a tanec. Jindřiška si zadala Marka na celý program, a tak tančili do roztrhání těla. Pak si spolu dali fitřana na usmířenou a nakonec se ocitli v prázdném pokoji.

„Už když jsem tě viděla v tom rybníku,“ řekla smyslně Jindřiška a rukama mu jezдила po prsou ještě zakrytých košilí, „jak se ti rýsovaly kozy v tý promočený košili..., tak jsem si říkala, že seš to kus chlapa,“ a Marek jen překvapeně mrkal očima.

„Ale... víš...“

„Ukaž mi je, ty krasavče,“ s těžko skrývanou vášní funěla Jindřiška, „ukaz mi všechno...“ a začala ho svlékat. Strhla z něho sako, rozepnula knoflíčky u košile a vmžiku byl Marek polonahý.

„To jsou kozy,“ hladila je s požitkem, „ty by ti mohla závidět i leckterá ženská... a ty svaly... Honem, svlíkni mě!“

„Víš...“ zrozpačitěl Marek, ale žena mu nedala šanci. Uchopila jeho ruce od svých a položila si je na prsa. „Honem, dělej...“

A tak jí svlékl halenku, rozepnul podprsenku, prohnětl její plná ňadra a pokračoval, dokud nebyla nahá a nerozvalila se před ním na zádech na posteli. Tou dobou už byl i on nahý, protože Jindřiška neztrácela čas.

„Víš,“ řekl znovu rozpačitě, „já s ním asi dnes nic ne-ne-nezmůžu... Po tom alkoholu a nervovým vy-vy-vypětí...“

„To se teda neboj,“ vymrštila se žena a vrhla se k jeho povadlému klínu, „o to se postarám...“

(„A tak mi došlo,“ vyprávěl pozdě večer Marek Leošovi, „že nemám šanci u-u-uniknout. Začal jsem úpěnlivě myslet na nejlepší scény s tebou a přidal něco z porna... A musím jí přiznat, že vona to s ním uměla... naštěstí... Takže za chvíli byl tvrděj, po-po-povlečeněj... a tam, kde ho chtěla mít... A do mě ti vjel nějakěj d'ábel a já bušil... pak jsem ji převrátil a zase bušil... a vona ječela nadšením... člověče, to ti mi TAK po-po-pomáhalo a já byl furt při síle. A pak mě povalila na záda a rajtovala na mně... až jsme se voba udělali... Bylo to jak... u-u-uragán.“

„Hele,“ znepokojil se Leoš, „aby tys mě teď nechtěl vyměnit za ženskou, když se ti to tak líbilo...“

„Zatím snad ani ne,“ zamyslel se Marek. „Ale na zvukový strážce bys měl za-za-zapracovat... V tom byla ta ženská fakt lepší.“

Něco však Leošovi nepřiznal – že úplně nejvíc mu pomohla praxe z natáčení pornofilmu, kde základní heslo znělo: *topořit, topořit... a vydržet, vydržet!*)

Ještě uzardělá přišla Jindřiška do sálu a sedla si mezi novomanžele.

„Teda, to je bejček,“ řekla uznale. „To je jiná liga než ten můj Sláveček,“ povzdechla si lítostivě, zatímco oba sousedé na ni hleděli s otevřenými ústy. „Jen to jeho tělo... a ta výbava...,“ pokračovala zasněně „a co s ní dovede...,“ vůbec nevnímala okolí.

Honzovi tím na okamžik připomněla dávný souboj o klobásy v jídelně, ale pak se sebral a pádil do patra k pokojům. V prvním narazil na jiný páreček v akci, ve druhém se střelil. Vkročil do místnosti právě ve chvíli, kdy si milovník pomalu zapínal poklopec u kalhot.

„Člověče,“ vzhlédl k němu Marek užasle, „ta ženská mě přefikla... jako žízalu.“

Všechny nešťastné situace toho dne byly zapomenuty, neboť přátelství obou žen bylo ještě upevněno a příznivému posuzování ekologických projektů Projdo-pravu u schvalovacího orgánu nic nestálo v cestě.

„Teda, tys byl ale číslo!“ prohlásil Adam se stopou závidosti v hlase.

Starému zahořely ohníčky v očích.

„No, pár vylomenin mám na svědomí,“ řekl spokojeně, „i když... popravdě řečeno, většina jich byla uskutečnitelná jen s Honzou. Protože ten mě miloval a všechno mi odpustil. Víš, jak mi říkal?“

„No?“

„V jednom filmu pro pamětníky... vy už máte pochopitelně jiný... herec Plachta říkal vokouzleně vo jedný ženský: krasavice inteligentní... A Honza – ostatně, von toho Plachtu dost připomínal – se na mě vobčas podíval, zakroutil hlavou a řekl: krasavec... pošahanej...“

„S tím by asi jeho maminka souhlasila,“ zasmál se Adam.

„No vidíš, to mě mrzí,“ povzdechl si otec lítostivě, „že paní Michálková do smrti nepochopila, jak pozitivní vliv jsem měl na jejího syna.“